Doğan Kardeş Koleksiyonundan

ZİYA PAŞA

Şinasi

1826 — 1871

İLK Türk yazarlarından ve düzyazı ıslâhatçısı, gazeteci, şair, tiyatro yazarı. İbrahim Şinasi Efendi İstanbul'da doğdu. Tophane Rüştiyesi'nde okudu. Koca Reşit Paşa'nın korumasıyle Paris'e Maliye tahsiline gönderildi. Dönüşte önemli görevler aldı. Tercüman-ı Ahval (1860)den sonra yalnız kendi hesabına Tasvir-i Efkâr gazetesini çıkardı. Yeni Osmanlılar Cemiyeti'ne girdi. 1865'te Paris'e kaçtı. Âli Paşa'nın ölümünden sonra İstanbul'a döndü.

56

PARİS'te bulunduğu sırada Şinasi, Voltaire rıhtımına dikey olan Bac sokağındaki bir evde oturuyordu. Sabahları sekizde kalkar, işe başlar, Jacob sokağında Madam Berthe'in lokantasında öğle yemeğini yer, sonra Millî Kütüphane'ye giderek dil üzerindeki araştırmalarına koyulurdu. Defterler dolusu notlar alır, bunları yine kütüphanedeki masasının çekmecelerinde saklardı. Oradan çıkınca bir saat kadar Voltaire rıhtımında dolaşır, hava alırdı. Akşam üzeri, Tuileries Bahçesi'ne geçerek orada ünlü sözlük yazarı Littré'yle buluşurdu. Uzun uzadıya, kelime türetimi üzerinde görüşürler, sonra, yeniden kalkar, ertesi gün buluşmak üzere dil bilgininden ayrılır, akşam yemeğini Berthe'te yerdi. Bu yemek, hemen hiç değişmezdi: Çorba, et ve salata.

Memleketinden ve evinden yıllarca ayrı kalmak, Şinasi'yi epey rahatsız etmiş, karakteri üzerinde iz bırakmıştı. Gitgide politikadan kaçar oluyor, kimseyle görüşmek istemiyordu. 1867 yılında bir gün, kendisine Tasvir-i Efkâr'ın çıkarılışında yazılarıyle büyük yardım etmiş, manevî öğrencisi olan Namık Kemal'in de, Reşat Bey'le birlikte Paris'e kaçtığını öğrendi. O zamandan sonra da rahatı büsbütün kaçtı. Zaten az konuşan bir insandı. Söyliyeceği her sözün kendi aleyhine kullanılabilmesi ihtimali, yardım gördüğü insanlarla arasının açılması korkusu, beynini tırmalayıp duruyordu.

Kemal Bey, Paris'e ilk geldiği günlerden birinde, Reşat Bey'i de yanına alarak, Şinasi Efendi'nin Bac sokağındaki adresine gitti. Görüşmeyeli birkaç sene olmuştu. Kemal Bey, kendilerine kapıyı açan Şinasi'yi görünce hayretler içinde kaldı ama, hiç belli etmedi.

Gerçi arkadaşlar, Şinasi'deki değişikliği ona haber vermişlerdi. Ama Kemal, bu kadarını tahmin etmiyordu, edemezdi de... Onun kendisine sevgi ve teşekkür borcu bir yana, görünüşündeki değişiklik, dışarısını görmüyormuş da kendi içine bakıyormuş gibi duran gözleri, Kemal'e ürpertiler vermişti.

— Ruhsatınız olursa, çekilelim, çünkü görülecek işleriniz vardır, sizi daha ziyade rahatsız etmeyelim... diye Reşat Bey'le canlarını dışarı dar attılar.

Şinasi, gerçi onları kırmak istememişti. Ama beş dakikada bir kelime söyleyen, sorulara cevap vermeyen, politika haberleri söz konusu oldukça yerinde kıvranan bu heykelle Kemal'in bir alış verişi olamazdı. Paris'e indikleri zaman Reşat Bey'e:

— "Comédie Française'de Molière'in eserleri oynandıkça hiçbirini kaçırmadığını işitmiştim. Şinasi Efendi'nin bu mizaç ile Molière'den nasıl zevk aldığına hayret ederim. Allahüâ'lem, tiyatrohanede gülmesini bile unutmuştur..." demişti.

Oysa, kendisinin « Şair Evlenmesi » adında bir fasıllık bir komedya kaleme aldığını Kemal Bey biliyor ve o küçük eserden hoşlanıyordu da. Şinasi, o yolda da kendilerine yol gösterici olmuştu.

Bütün görüşmeleri sırasında Şinasi Efendi'nin ağzından «evet» yahut «hayır»dan başka kelime çıkmamış gibiydi. İşine gelmeyen veya hoşlanmadığı sözler karşısında ise kuşkulu kuşkulu başını sallamış, gülümsemekle yetinmişti. Böyle bir adamın nikâhlı eşine nasıl tahammül edeceği anlaşılır gibi değildi. Zavallı eşinin ona nasıl tahammül ettiği ise akla bile gelemezdi. Çünkü hatun, Şinasi Efendi'nin yüzünü görmüyordu senelerdir. Yalnız bir ara İstanbul'a kadar gittiği, kendisinin Paris'e kaçmasına yardım eden «Courrier d'Orient» yazarı Jean Pietri'nin idarehanesinde kaldığı, bir şahit ve imam getirterek kırk bin kuruş mihrini verip karısını boşadığı duyulmuştu.

Onlar çıkar çıkmaz, Şinasi Efendi de, arkalarından fırlamıştı. Kemal ve Reşat Beyler'in böyle bir takibe ihtimal vermeyeceklerini bilmesine rağmen, kendisi aleyhinde bir teşebbüste bulunup bulunmayacaklarını anlamak üzere peşlerine düşmüş, ancak onların, Seine kıyısında bir kahveye oturduklarını gördükten sonra içi rahat ederek Tuileries Bahçeleri'ne doğru yürümüştü.

Son derece vehimli oluşu, Âli Paşa tarafından affedilmiş olmalarına rağmen Şinasi'nin İstanbul'a dönüşünü geciktirdi. Ancak sadrazam öldükten sonra memlekete dönebildi. Çok geçmeden beyin tümörü sonucu vefat etti.

Nereye gömüldüğü kesin bilinmeyen Şinasi'nin mezarının yeri de epeyce tartışma konusu olmuştur. Gümüşsuyu'ndaki Teknik Üniversite'nin Dolmabahçe tarafındaki yamacın üstüne gömülmüş olduğu bilinmekteyse de kabri sonradan kaybolmuştur.

Doğan Kardeş Koleksiyonundan

ŞİNASİ

Agâh Efendi

1832 — 1885

GAZETECİ ve devlet adamı. İstanbul'da doğdu, elçiliği sırasında, Atina'da öldü. Yusuf Agâh Efendi, tıp tahsilini yarıda bırakarak Tercüme Odası'na memur olmuştu. Fransızca, İngilizce ve İtalyanca öğrendiğinden önce Paris'e Elçilik Kâtipliği'ne gönderildi. 1860 yılında Tercümân-ı Ahval gazetesini Şinasi'yle birlikte kurdu. Ertesi yıl Posta İdaresinin başına getirildi. İzmit ve Midilli Mutasarrıflığında bulundu. Son görevi ise Atina Elçiliğiydi.

ÇAPANZADE Yusuf Agâh Efendi, çok iyi yetişmiş bir gençti. Tercüme Odası'ndayken tanıştığı İbrahim Şinasi ile birlikte Tercüman-ı Ahval adıyle, özel kişilere ait ilk Türkçe gazeteyi kurduğu zaman henüz yirmi sekiz yaşında bulunuyordu. Ertesi yıl, çalışkanlığına ve ciddiliğine karşılık onu Posta İdaresi'nin başına getirdiler...

O devirde memlekette posta işleri gayet yavaş gidiyordu. Atlı tatarlar ve posta arabalarıyle bir yerden bir yere eşya ve mektupların taşınması, resmî yazıların ulaştırılması uzun zaman alıyordu.

O sabah, yeni Posta Nâzırı Yusuf Agâh Efendi, fesini biraz arkaya yıkmış olarak makamına geldiği zaman bu seyrek, sivrice sakallı, «Alafranga görünüşlü» genç âmiri karşılayan sermümeyyiz, Posta İdaresi'nin en kıdemli büro şefi kendisine İngiltere'den gönderildiği anlaşılan bir mektup verdi. Agâh Efendi, birkaç lisan bilir bir kimse olduğu için, setresinin düğmelerini çözerek koltuğuna geçti, otururken bir yandan da kâğıda göz gezdirdi.

Birdenbire karşısında ayakta bekleyen başmümeyyize, büro şefine mektubun zarfını gösterdi:

— Görüyor musunuz efendi? Bu nedir, zarfın üstündeki?

Büro şefi, oraya yapıştırılmış bir küçük, resimli kâğıt parçası görüyordu. Üzeri de mühürlenmiş, damgalanmıştı. Agâh Efendi, izahat vermeği uygun buldu:

— Buna İngilizler «Stamp», İtalyanlar «Stampa», Fransızlar «Estampe» derler. Bir taşıma işi için hükümetin aldığı ücret miktarını gösterir. Bir çeşit para veya makbuz gibidir. Zarfın üzerine yapıştırılır. Böylece, kaç kuruş vergi veya ücret alındığı anlaşılır. Ücret değiştikçe ıstampanın da rengi, biçimi, resmi ve üzerinde yazılı rakam değişir. Bunu ilk defa 1837 yılında İngiliz Parlâmentosu bir kanunla kabul etmiştir. Vergi alındığına dair damga yapılması için kabul edilen bu kanun posta nakliyatına da 1840 tarihinden itibaren tatbike başlandı. Şimdi bir mucip tezkiresinin müsveddesini kaleme alınız. Sadaret makamına arzedelim ve müsaade alarak bu kolaylığı biz de tatbike başlayalım.

Başmümeyyiz efendinin ağzı bir karış açık kalmıştı. Ne cin fikirli adamdı şu yeni Posta Nâzırı... Böylece, bedeli önceden ödenecek ıstampalarla değişmez posta ücretleri tatbik edilecek, para külfeti ortadan kalkacaktı. Bilhassa posta şubeleri bundan çok yararlanacaklardı.

Tabiî Agâh Efendi, memuruna bunları anlatırken Hicret yılı tarihlerini söylüyordu. Bulduğu usulün kolaylığını, Tanzimat Fermanı'ndan beri batıya dönük işlerin faydalılarını almakta hükümetlerce gösterilen anlayışı bildiği için hiç tereddüt etmeden Sadrazam hazretlerine bu teklifi yaptırmıştı. Yalnız, ıstampa (baskı) gibi yabancı bir deyim kullanmaktansa, onun yerine «Posta pulu» demeyi uygun gördüler.

Aradan daha bir yıl bile geçmeden, posta pulu usulü yayıldığından, Agâh Efendi'nin çıkarmakta olduğu Tercümân-ı Ahval gazetesinde şuna benzer ilânlar görülmeğe başlanmıştı: «Refik Bey tarafından ayda bir defa çıkarılan Mir'ât adlı resimli gazetenin.... eyâlât (vilâyetler) ve ecnebi memleketler için posta pulu ücretine zam yapılır».

Agâh Efendi gerçi Posta Nazırlığı'nda çok uzun bir zaman kalmadı. Çünkü, ona daha başka resmî görevler de veriliyordu ve bu çalışkan, gayretli genç, hepsinin üstesinden geliyordu. Ne var ki, Yeni Osmanlılar gizli cemiyetinden Ziya Bey'in (Ziya Paşa) arkadaşı olduğu, onunla temas halinde bulunduğu için gazetesi kapatıldı, resmî görevleri üzerinden alındı. Sonraki sürgün hayatında da, Avrupa'ya kaçtığı sırada da, yazılı haberleşmelerinde mektuplar üzerine yapıştırılan posta pulları, ilk defa onun tarafından memlekette tatbik edilmişti.

Agâh Efendi, son derece yakışıklı bir gençti. Bu sebeple, girdiği her yerde görünüşüyle dikkati çeker, karşısındakilerin gönlünü kazanırdı. Bunun gerek gazeteciliği sırasında, gerek nâzırlığında çok faydasını görmüştür. İyi tesir bırakmanın maksadı elde etmek için yarı yarıya kazanç sağladığını bilmekle beraber, Agâh Efendi, yalnız Yeni Osmanlılarla ilişkilerinde zarara uğramış, efendiliğine rağmen sadrazamın muhabbetini kazanamamıştı.

Hattâ yakın zamanlara kadar sadece bir devlet memuru, büyük mevkilere geçmiş «Tanzimat Efendisi» olarak bilinirdi. Gazeteciliğimize hizmeti yeni yeni ortaya çıkarılmış, şimdilerde takdir edilmiştir.

Basın Sarayından

AGÂH EFENDİ

Gazi Osman Paşa

1832 — 1900

«PLEVNE Kahramanı» diye anılan ünlü büyük askerdir. Tokat'ta doğdu. Küçük yaşta İstanbul'a gelerek Beşiktaş Askeri Rüştiyesi'nde okudu ve 1852' de Harbiye'den mezun oldu. Ömrünü savaş alanlarında geçirdi. 1876'da Zayçar'da Sırplar'a karşı zaferi ile Müşir (Mareşal) rütbesine ulaştı. Osmanlı - Rus savaşında Plevne'yi müdafaasında gösterdiği kahramanlıktan ötürü «Gazi» unvanını aldı. Fatih Camii avlusundaki türbesinde medfundur.

58

ADI yüz yıldan beri dillerde dolaşan destanlaşmış bir kahramandır. Gazi Osman Paşa'nın Plevne'de yarattığı şanlı sayfayı bilmeyen yok gibidir.

Tuna nehri akmam diyor
Etrafımı yıkmam diyor
Şânı büyük Osman Paşa
Plevne'den çıkmam diyor...

Osman Paşa, Plevne'nin Ruslar'a karşı müdafaası emrini alarak, Vidin'den kalkıp geldiği o tarihlerin isimsiz şehri Plevne'nin stratejik bakımdan fukaralığı ile karşılaşmıştı. Doğru dürüst bir kalesi dahi bulunmayan Plevne'yi elde mevcut imkânsızlıklar içinde mümkün mertebe takviye etmeye çalıştı.

Ruslar 20 temmuz 1877 günü Plevne'ye, bu doğru dürüst tahkim edilememiş şehre ilk taarruzlarını yaptılar. Gazi Osman Paşa elindeki 23 bin asker ve 58 top ile yaman bir direniş gösterdi; Ruslar 2.847 ölü vererek uzaklaştılar.

Uzaklaştılar, fakat gitmediler. On gün sonra bu kez 50 bin asker ve 184 top ile saldırdılar Plevne'ye. Bu ikinci hücum Ruslar için ilkinden çok daha ağır bir yenilgi olmuştu. Bu kez Plevne kapılarında 7.305 ölü vererek çekildiler.

Osman Paşa on gün içinde kazandığı bu iki büyük başarı ile adını bütün dünyaya duyuruvermişti. Bunu 11 eylül günü üçüncü zafer izledi. Üçü general olmak üzere 350 subay ile 15.553 asker kaybetmişlerdi Ruslar bu kez. Tekrar geri çekildiler. Fakat bu yaman vuruşmada Osman Paşa kuvvetlerinden 3.500 şehit vermişti.

Bu muhteşem zaferiyle «Gazi» unvanını almıştı Osman Paşa. Askerlik tarihinde topraktan meydana getirdiği istihkâmlarıyle mûcizeler yaratan bu Türk kumandanı bütün dünyanın hayranlığını kazanmıştı. Böylesine kahramanlıklar gösterip hayranlık kazanan Türk kumandanı, beklediği yardıma bir türlü ulaşamıyordu. Osmanlı Ordusu'nun içindeki kumandanlar rekabeti ve kıskançlık, Gazi Osman Paşa'yı o toprak istihkâmların arkasında bir avuç askeri ile baş başa bırakmıştı. Geçen günler büsbütün aleyhe sonuçlandı. Yardıma gelebilecek ordular da yenilgilere uğradılar. Bütün etraf bitip tükenmek bilmeyecek bir düşman ordusu tarafından sarılmıştı. Avrupa'daki Rus Orduları Başkumandanı Grandük Nikola 30 ekimde bir mesajla durumu bildirdi.

Nikola mesajında, Osmanlı kuvvetlerinin mutlaka yenileceğini belirtiyor, daha fazla kan dökülmemesi için «teslim» olmalarını istiyordu. Gazi Osman Paşa'nın cevabı «Hayır» oldu. Her çareyi denemeden teslim olmayı bir zül kabul ediyordu. Diretmeye kararlıydı. Fakat düşman, karşıda bir umman gibi uzanıyordu.

Tek kurtuluş ümidi bir «Çıkış hareketi»ne bağlı kalmıştı artık. 9 aralık 1877 günü, Plevne müdafileri «Allah Allah» nidaları arasında çıkış harekâtına girişti. Fakat bir avuç yorgun asker ile başarılacak şey değildi bu. Hele askerinin önünde ilerleyen Gazi Osman Paşa dizinden ağır bir kurşun yarası alıp düştüğü anda her şey bitmişti...

Plevne civarında ufak bir kulübede kılıcını General Graneşki'ye teslim ederken; «— Askerlik nâmusunu yerine getirmediğimizi kimse inkâr edemez.» diyordu Osman Paşa. Rus generali gözyaşlarını tutamamış kahraman kumandanın uzattığı kılıcı alamamıştı.

Ertesi gün Plevne'ye gelen Rus Çarı, yanına getirilen Gazi Osman Paşa'yı ayakta karşılayıp elini sıkmıştı. «Neden teslim olmadınız?» sualine kahraman kumandan şu cevabı verdi: «— Devletim bana düşmanı gördüğün zaman silâhını terkedip teslim ol demedi. Beni Plevne'ye savaşmak için gönderdi...»

Çar onu heyecanla dinlemiş ve aynı heyecanla kutlamıştı:

«— Tebrik ederim sizi Mareşal... Sizin gibi kahraman bir kumandanın kılıcı alınmaz. Siz askerlik tarihinin en şanlı bir sayfasını yazan kahramansınız. Kılıcınızı şerefle taşıyabilirsiniz...»

Osman Paşa, kollarına giren Türk subaylarının yardımı ile arabasına bindirilirken Başkumandan Grandük Nikola kendisini tebrik ediyor, Romanya Kralı'nın da aralarında bulunduğu yüksek rütbeli subaylar şapkalarını çıkartıp onu selâmlıyorlardı. Bu arada bir Rus kurmay albayı da kahraman Türk kumandanına çiçek veriyordu. Gazi Osman Paşa'ya karşı savaşan Rus Generali Skoblef'in dediği gibi:

«Askerlik tarihi Gazi Osman Paşa'ya çok şey borçludur...»

Topkapı Müzesinden

GAZİ OSMAN PAŞA

Namık Kemal

1840 — 1888

ŞAİR, romancı, tiyatro yazarı, gazeteci ve idare adamı. Tekirdağ'da doğdu. Dedesinin terbiyesi altında özel eğitimle yetişti. Tercüme Odası'nda çalışırken Şinasi ile tanıştı. Küçük yaşta şiire başlamıştı. Şinasi'nin Tasvir-i Efkâr adıyle çıkardığı gazetede yazarlığa başladı. Yeni Osmanlılar gizli cemiyetine girdi. 1867'de Paris'e, oradan Londra'ya kaçtı. 1870'ten sonra İstanbul'a dönerek Gelibolu Mutasarrıfı oldu. Sakız Mutasarrıfı'yken vefat etti.

59

1 NİSAN 1873 akşamı, Gedikpaşa'daki Osmanlı Tiyatrosu, fevkalâde zamanlara vergi bir heyecan içinde kaynaşıyordu. Bir yıl önce Gelibolu'da mutasarrıf bulunduğu sırada Kemal Bey'in yazdığı «dram», «Vatan-yahut-Silistre» ilk defa temsil olunacaktı. Gedikpaşa Tiyatrosu'nun beş kat locasında saray mensupları, hatırlı, tanınmış kimseler yer yer göze çarpmaktaydı. Nazırlardan, vezirlerden bazıları da gelmişti.

Beş yıldan beri Güllü Agop'un metne dayanarak eser oynatma tekelini padişahtan alması üzerine, İstanbul'da başka tiyatro kalmadığından, Vatan piyesi, bu sahnede oynanacaktı. Salon, at nalı şeklinde, kırmızı kadife koltuklar ve aynı renkte kadife kaplı localarla kat kat yükseliyordu. Her yer tıklım tıklım doluydu. O sırada İbret gazetesini çıkaran Kemal Bey'in şöhreti ise herkesin bildiği bir şeydi.

Daha perde açılıp da İslâm Bey ve Zekiye Hanım'ın vatanı yücelten sözleri, sahneye yakışır bir yiğitçe tavırla söylenmeğe başlar başlamaz, seyircilerde coşkunluk alâmetleri belirmişti. Zekiye'yi Yeranuhi Karakaşyan oynuyordu. Halk kendini unutmuş, «Aferin!.» diye takdirini belirtiyor, «Eksik olma Kemal!» diye yüksek sesle sahneye bağırıyordu. İkinci ve üçüncü perdelerde coşkunluk daha da arttı. Tiyatronun içinden yükselen sesler, «Yaşa Kemal... Varolsun milletin Kemal'i.. Murat'ımızı isteriz.. » haykırışları sokaktan geçenlerce bile işitilir oldu. Sultan Abdülâziz yönetiminden bezmis olan halk, Şehzade Murat'ın tahta çıkarılması için Vatan piyesini vesile yapmak istiyordu.

Temsil, coşkun alkışlar, dakikalarca süren haykırışlar arasında sona erdiği zaman halk, tiyatroyu terketmek istemedi. Kemal Bey'in sahneye çıkması arzu olunuyordu. Neden sonra kendisinin tiyatroda bulunmadığı anlaşılınca, İbret gazetesi idarehanesine gidilmeğe karar verildi. Elliden fazla itibarlı kimse, o zamanlar henüz İstanbul sokakları aydınlatılmadığı için, ellerinde fenerler ve meşalelerle bir fener alayı ihtişamı içinde ve yollarda yüksek sesle «Varolsun Kemal!» diye haykırarak Gedikpaşa'dan Galatasaray'daki Haçopulo Pasajı'na, İbret gazetesine geldiler. Gazetenin sahibi Aleksan Efendi'yi uykudan uyandırdılar. Meramlarını anlattılar. Kemal Bey orada yoktu. Bunun üzerine övgü dolu bir tezkere bırakarak ayrıldılar.

Ertesi günü, İbret gazetesinde olaylar anlatılıyor ve bu tezkere de yayınlanıyordu. Halkın arzusu üzerine tiyatro idaresi, 2 nisan akşamı da piyesi oynatma iznini kopardı. Bu defaki temsil, Zekiye'yi canlandıran Karakaşyan yararına verilecekti.

4 nisan akşamı ise, tiyatroda, Teodor Kasap'ın «Pinti Hamit» adlı adaptasyonu oynanacaktı. Tiyatronun edebî heyetinde bulunan Namık Kemal ve Mustafa Nuri, idare odasında oturmuş, olayları görüşüyorlardı. İbret, bir gün önce süresiz olarak kapatılmıştı. Sebep, olayları anlatış tarzıydı. Halkı, padişaha karşı isyana kışkırtır görülmüştü. O sırada kapı açıldı, içeriye bir yabancı girdi. Kemal Bey'in orada olup olmadığını sordu. Kendisini Zaptiye Müşiri Paşa istiyordu. Kemal'i alıp gitti. Az sonra bir zaptiye (askerî polis) binbaşısı geldi. Mustafa Nuri'yi alıp götürdü. O gece, temsil sırasında Ahmet Mithat Efendi'yi de aldılar. Ebüziyya Tevfik ve diğerleri birer birer toplandı. Namık Kemal, Kıbrıs'a, Magosa zindanına gönderildi. Memlekette vatan bilincini uyandırmak için tiyatrodan yararlanan ilk adam, böylece, Abdülâziz'in Tanzimat Fermanı'na aykırı düşen emriyle, mükâfatını görmüş ve sürgün edilmiş oldu. Diğerleri de, «Hürriyet taraflısı» olmak suçlarıyle, çeşitli yerlere sürüldüler, hapsedildiler.

Namık Kemal, en büyük eserlerini Magosa'da yazdı. 1876'da Sultan V. Murat'ın tahta çıkmasıyla affedilerek İstanbul'a döndü. Çok geçmeden, Sultan II. Abdülâziz'in tahta çıkmasıyle, yeniden tevkif edildi. Mahkemeye sevkedildi. Beraat etti. Fakat yine de İstanbul'da kalması önlendi. Bu yüzden çeşitli mutasarrıflıklara tâyin edildi. En son Sakız Mutasarrıfı'yken, 2 Aralık 1888'de, tutulduğu zatürreeden kurtulamıyarak, hayata gözlerini yumdu. Rumeli Fatihi Şehzade Süleyman Paşa'nın Bolayır'daki türbesi yanında toprağa verildi.

Namık Kemal, birçok önemli yeteneklere sahipti. Meselâ birkaç kişiye, birkaç ayrı metni aynı anda yazdırdığını oğlu Ali Ekrem Bolayır, «Ruh-u Kemal» adlı eserinde yazar. Keza, işittiğini hemen hafızasında tutmak gibi üstünlükleri, onun genç yaşta gelişmesine yardım etmiştir.

Basın Sarayından

NAMIK KEMAL

Osman Hamdi Bey

1842 — 1910

ULUSLARARASI değerde bir ressam, arkeolog ve müzecidir. İstanbul'da doğdu. Sadrâzam Ethem Paşa'nın oğlu, Halil Ethem Eldem'in ağabeyidir. Hukuk tahsili için gönderildiği Paris'te güzel sanatlar, arkeoloji ve resim ile uğraştı. Memlekete döndükten sonra aldığı tüm görevlerde büyük başarı sağladı. İstanbul Arkeoloji Müzesi'ni, Güzel Sanatlar Akademisi'ni kurdu, yıllarca müdürlüğünü yaptı. Mezarı Gebze'ye bağlı Eskihisar'dadır.

60

ALMAN İmparatoru I. Wilhelm, İstanbul'u ziyareti sırasında gezdiği Arkeoloji Müzesi'ne; hele bu müzedeki bir tarih ve sanat şaheseri olan «İskender lâhdi»ne hayran kalmıştı. Kayzer Wilhelm bu lâhdi öylesine beğenmişti ki; «Siz bunun kıymetini bilemezsiniz, onu gerektiği gibi muhafaza edemezsiniz, verin onu biz saklıyalım.» demekten kendini alamadığı gibi bu lâhdi alabilmek için ayrıca büyük bir para da teklif etmişti. Bereket versin Sultan Abdülhamit bu konuda basiret göstermiş, ihtisasına ve bilgisine saygı duyduğu Müze Müdürü Osman Hamdi Bey'in fikrini almak istemişti. Osman Hamdi Bey, bu tarih ve sanat şaheserini toprak altından binbir emekle çıkartan şahıstı. Lâhdi İstanbul'a gemi ile getirirken köhne teknenin kaptanı bu çok ağır hamuleyi gemisine almayı tehlikeli bulunca, kendisini bu eşsiz lâhide telle bağlatarak gemiye o şekilde bindirmiş ve yol boyunca da bu tarih ve sanat şaheserinin yanından bir an olsun ayrılmamıştı. Osman Hamdi Bey, Alman Kayzeri'nin bu niyetini öğrendiği zaman büyük bir hiddetle «Bu lâhit ancak benim cesedimin üzerinden geçirilerek bu kapıdan dışarı çıkabilir!» diye bağırmıştı Ve lâhit böylece yerinde kalmıştı.

1887-1888 yıllarında Sayda Krallar Nekropolü'nü keşfi ve bunu gün ışığına çıkartması ile dünya çapında bir ün yapan Osman Hamdi Bey, 1882 yılında hazırladığı «Âsar-ı Atika Nizamnâmesi» ile eski eserlerin yurt dışına çıkarılmasına set çeken şahıs olması bakımından da Türk arkeolojisi ve müzeciliğinin en büyük bir ismi oldu. 1898 yılında Atina Fransız Enstitüsü, 1904'de «Berlin Keiser Friedrich Museum», 1908'de «İspanya Ovideo Müzesi» kendisini madalyalarla taltif ettiler. Institut de France, Berlin, Londra, Viyana, Philadelphia ve Boston Arkeoloji Enstitüleri kendisini şeref üyeliğine seçtiler. Almanya'daki Bonn, Heidelberg ve Leipzig Üniversiteleri ile İngiltere'deki Aberdeen Üniversitesi ona fahrî doktorluk unvanını verdiler.

Osman Hamdi Bey, eserleri Viyana ve Paris'te sergilenmiş ve oralarda da takdir kazanmış çok değerli bir ressamdı da. «Sanayi-i Nefise-i Şâhane» adı altında kurduğu Güzel Sanatlar Akademisi'ne hem müdürlük yapmış, hem de öğretmen olarak pek çok talebe yetiştirmişti. Türk resim sanatının ünlü isimlerinden Ahmet Ziya Akbulut onun öğrencilerindendi ve bu okulda imtihan kaybeden ilk talebe olmuştu. Hamdi Bey son derece titiz bir öğretmendi; bitirme ödevi olarak Ahmet Ziya'ya «Sultanahmet Camii»ni vermişti. Ahmet Ziya, günlerce «Defter-i Hâkani» denilen bugünkü Tapu Dairesi'nin civarındaki kahvelerde oturup çalıştı. Perspektif kurallarına son derece bağlı bir gerçekçi gözüyle ödevini hazırlamaya koyuldu. Osman Hamdi Bey olsaydı, cami kapısına muhakkak birkaç insan koyardı, bunlar erkekse, muhakkak yüzlerini kendi portresi olarak yapardı, bu onun resim sanatındaki bir özelliği idi. İstanbul'u, bir batılının, bir Pierre Loti'nin gördüğü gözle görür, çevresine öyle bakardı. Paris'te iken ders aldığı Boulanger ve Gérome gibi hocaların renk anlayışı, nesnel gerçekçiliği ona çok tesir etmişti. Amma aradan hayli zaman geçmiş ve Ahmet Ziya gibi gençler, kompozisyon konusunda kendilerine özgü görüşlere sahip olmuşlardı; olaylara daha başka gözle bakıyorlardı. Nitekim Ahmet Ziya, yaptığı tabloda camiin dış avlu kapısı üzerinde fazlaca boşluk kaldığını görünce, bunu solundaki kafesli pencerelere uyacak şekilde bir cumba ile süslemek ve doldurmakta sakınca görmedi, böylece resimdeki dengeyi daha sağlam hale getirdi.

Osman Hamdi Bey, öğrencilerinin mezuniyet tablolarını incelemeye başladı. Sıra «Sultanahmet Camii»ne geldiği zaman, kaşlarını çattı, siyah şerit kurdeleli kelebek gözlüğünü düzeltti. Çatık kaşlarla biraz daha baktı tabloya. Hamdi Bey'in «Şehzade Camii'nde Kadınlar» ve diğer eserlerini bilenler, onun gerçeğe ne kadar bağlı olduğunu gayet iyi bilirlerdi. İstanbul'un bütün camilerini gerek bir müzeci, gerek bir ressam olarak incelemişti, bütün detayları gayet iyi bilirdi.

«— Sultanahmet Camii'nde böyle bir cihannümâ yoktur!» diye söylendi. Ve Ahmet Ziya'nın eserini, «Güzel işlenmiş olduğunu» bildiği halde, sırf gerçeklere aykırılığı yüzünden başarılı saymadı, Gerçi Ahmet Ziya eninde sonunda yine okulu bitirdi. Çünkü Sanayi-i Nefise'de son sınıfa geldiği halde dönmek ve mezun olamamak nahoş bir durumdu; Ahmet Ziya bu durumdan güç kurtuldu.

Tablo: Vâlâ Somalı

II. Abdülhamit

1842 — 1918

OSMANLI Padişahlarının 33.cüsüdür. 1876'dan 1909 yılına kadar 33 sene hükümdarlık etmiştir. Abdülmecit'in ikinci oğluydu. Annesinin adı Pir-i Müjgân idi. Beşinci Murat sinir hastası olduğu için yerine tahta çıkarılmış, ama, kendisini tahta çıkaranlara verdiği sözde durmayarak meclisi kapatmıştı. Selânikte başlayan ihtilâl hareketi sonucu, II. Meşrutiyet'i ilân etmiş, 31 Mart vakasından sonra da sürgüne gönderilmiş, dönüşte ölmüştür.

61

İKİNCİ SULTAN ABDÜLHAMİT, gerçekten ünlü bir hükümdardı. Hakkında pek çok şey yazılmış ve bunlar çoğaldıkça, kişiliği gitgide belirsizleşmiştir. Leyhinde ve aleyhinde yazılanların hepsinin doğru olduğu söylenemez. Rusya Çarı Birinci Nikola'nın «Hasta Adam» adından sonra, Abdülhamit de «Kızıl Sultan» adını Avrupa'da meşhur etmiştir.

Kanun-u Esâsi (Anayasa) Encümeni'nin kararı ve padişahın uygun görmesiyle kabul edilen, Birinci Anayasa'nın 113. cü maddesi «Memleket ağır tehlike altına girdiği zaman, padişaha mebuslar meclisini kapama yetkisi» veriyordu. Abdülhamit, 1877 Türk - Rus savaşını bahane ederek, bu maddeden yararlanmış ve meclisi dağıtmıştır. Osmanlı Ordusu bu savaşta yenilmişti ve II. Sultan Abdülhamit de, bu yenilginin sorumluluğunu, Meclis-i Mebusan'a yüklemişti. Oysa, çoktan beri Meclise karşı tutumu iyi değildi. Dağıtacağı, çeşitli hareketlerinden zaten belli oluyordu.

Osmanlı devleti, onun zamanında, tarihinin en uzun barış devresini yaşamıştır. Oyalamayı, siyasette başarı saydığı için, memleketi bir daha savaşa sokmamış, Avrupa'yı çeşitli vaadlerle aldatmış, ama memleket aleyhine pek çok taviz de vermiştir.

Tunus'un işgali onun zamanına rastlar. Türk - Rus savaşı sırasında ağır şartlarla 10 milyon altınlık bir borca girilmesi de onun zamanındadır. Yine onun zamanında 1881'de, Osmanlı Maliyesinin ıslah zorunda olduğuna karar verilerek Avrupaca, bir konsolidasyona gidilmişti...

Memleketin her tarafında «Hamidiye» kışlaları, «Hamidiye» çeşmeleri yaptırarak, adını perçinleyen padişah, Avrupa'nın iktisadî hayatta, sanayide ilerlemesine karşı, en ufak bir tedbir bile alınmasına önayak olmadı. Tıbbiye-i Şahane adıyle Askerî Tıp Okulu'nu kurdurdu ama, oradan yetişenlerin gözleri açılarak, memleketin içinde bulunduğu duruma karşı, siyasî faaliyete girişmelerine imkân bırakmadı. Denildiğine göre, bir çok ocağı söndürdü. 33 yıllık saltanatında, «jurnalcılık» ve «hafiyelik» âdetinin memlekette yerleştiği bir gerçektir. Devlet yönetimini, yalnız kendi elinde bulundurmakta ısrar etmesi yüzünden, pek çok aksaklık ortaya çıktı. Lâkin bunlar, Sultan Abdülhamit'e yansıtılmadı.

Padişahın yaptığı müsbet işler arasında ise, Müze ve «Sanayi-i Nefise»nin, bir kısım yüksek okulların kuruluşu da gösterilebilir. Aydınlar üzerindeki baskısı çok sertti. Meselâ, Ali Suavi gibi bir düşünür, V. Sultan Murat'ı kurtarıp, tahta çıkarmak için Çırağan Sarayı'na hücum ettiği zaman sopa altında can vermişti...

Yıldız'da hiç Türkçe bilmeyen Arnavut ve Çerkez askerlerine güvenerek muhafız taburu kurmak ve kendi milletine karşı kendini korumak da yine bu padişahın işidir. Sultan Abdülhamit, bu muhafız birliğini kurarken, kendi aleyhine yapılan dedikoduları anlayamasınlar, halkla kolayca temas edemesinler ve kışkırtanların tesiri altında kalmasınlar diye, Türkçe bilmeyen askerler istemişti.

Ortaya yakın boylu, iri burunlu, içerlek, simsiyah gözlü ve kambur olan Abdülhamit, 1908 hareketiyle II. Meşrutiyet'i kabul etmek zorunda bırakıldı, 31 Mart vakasından sonra 1909'da tahttan indirildi. Selânik'teki Alâtini Köşküne sürüldü. Balkan Savaşı patlayınca, İstanbul'a getirilerek, Beylerbeyi Sarayına kapatıldı ve orada öldü. Kabri, İstanbul'da Divanyolu'nda Sultan Mahmut Türbesi müştemilâtındadır.

Geceleri, heyecanlı romanlar okutup dinleyen, özel atelyesinde gayet güzel ağaç oymaları yapan Kızıl Sultan, haremindeki cariyelerin istidatlılarından bir de oda orkestrası kurdurmuştu.

Bunca istibdatın yanında son derece merhametliydi de... Bu yüzden tehlikeli gördüğü kimselerin çoğunu, bol maaşlarla İstanbul'dan uzaklaştırır, İmparatorluğun Yemen gibi, Fizan gibi uzak bölgelerinde oturmaya zorlardı. Gayet soğukkanlıydı. Yıldız Sarayından çıkıp, Cuma Selâmlığı'na giderken arabasının yoluna konulan saatli bomba, camiden çıkışın gecikmesi yüzünden erken patladığı zaman, büyük bir soğukkanlılıkla dizginleri alıp, duruma hâkim olmuştu.

Yazısında, Fransız İhtilâli kelimeleri geçtiği için, Hüseyin Cahit yüzünden, Servet-i Fünun dergisinin süresiz olarak kapatıldığı nasıl doğruysa, yazarların, hattâ padişah huzurunda Karagöz oynatan sanatçıların, «Yıldız» ve «Burun» kelimesini kullanmaktan korktukları da o derece doğrudur...

Topkapı Müzesinden

II. ABDULHAMIT

Ahmet Mithat Efendi

1844 — 1912

GEÇEN yüzyılın gazetecilerinden ve ilk roman yazarlarından. Halk hocası. İstanbul'da doğdu. Henüz altı yaşındayken babası ölünce Mısırçarşısı'nda dükkân süpürmeğe başlayarak hayata atıldı. Vidin'e, ağabeytsinin yanına gitti. Çeşitli şehirlerde orta öğrenimini yaptı. Rusçuk'ta Fransızca öğrendi. Mithat Paşa'nın Tuna Valiliği'nde onun yanına girdi. Onunla Bağdat'a gitti. İstanbul'a gelince Tercüman-ı Hakikat gazetesini kurdu. 1912'de öldü.

AHMET MİTHAT Efendi yokluk içinde büyüdüğü için çalışanları değerlendirmeyi çok iyi bilirdi. Ahmet Rasim, Hüseyin Rahmi gibi halkçı yazarları ilk takdir eden o olmuştur.

Efendi, gayet babayani bir insandı. Ama evinde, o devrin İstanbul'u için yenilik olan çok şey vardı: Çatal-bıçakla masada yemek yenir, piyano çalınır, tiyatro oynanırdı. Bununla beraber, kendi kurduğu matbaasında entariyle, başında takkeyle çalışır, adamları gelmezse yazılarını hem dizer, hem basar, hem satardı.

Mithat Efendi, Şinasi'nin başlattığı düzyazıda sadelik akımını halk diline ve sohbet ifadesine kadar götürmüştür. Bu yüzden de romanlarında konu birliğinden eser kalmazdı. Bir yerde olayı bırakır, okuyucusu için yeni olarak gördüğü bir kelime için sayfalarca açıklamalara girişirdi. Hele: «Ne dersiniz, bu hain ölümü haketti değil mi? Soralım bakalım, kırk katır mı ister kırk satır mı?» diye okuyucuyu da işe karıştırması, zamanında çok tutulurdu. Nitekim, eski İstanbul konaklarında, uzun kış geceleri, mangal başına toplanılır, Efendi'nin forma forma çıkan romanlarından o hafta hangisi yayınlandıysa, okuma bilen evin büyüğü onu yüksek sesle okur, hane halkı da merakla dinlerdi.

Bu bakımdan Ahmet Mithat Efendi'nin memlekete hizmeti büyüktür. Azınlıktaki aydınlar için değil, çoğunluktaki halk için yazmıştır. «Kırkanbar», «Dağarcık», «Letâif-i Rivâyat (Söylentilerin en güzelleri)» gibi isimlerde yayınladığı küçük kitapçıklar sabırsızlıkla beklenir olmuştu. Bunlar, sistemsiz ansiklopedik bilgi veren eserlerdi. Her okuduğu, her öğrendiğini okuyucusuna da aktarmak, Efendi'nin başlıca işiydi.

Romanlarında gözleme önem vermekle beraber Aleksandr Dumas tarzında aşırı mübalâğalara, his ve hayali gıcıklayıcı, hattâ sırasında açık saçık tasvirlere çok rastlanır. Sağlam bir ahlâk öğretisi vardır: İyiler mutlaka muradına erer, kötüler de cezalarını bulur. Roman anlayışı, çağına göre hayli geri ve masalla karışık olduğu halde toplumumuzun içinde bulunduğu durum dolayısıyle çok sevilmiştir.

Mithat Efendi'nin önemli bir yanı da gazeteciliğidir. Naci ve benzeri gibi şairleri tutar, Tevfik Fikret ve arkadaşları gibi yenilikçileri beğenmez, alay ederdi. Onun için edebiyatın gayesi halka hayrı dokunmaktı. İçine dönük ve sadece sanatı amaç edinen bir edebiyatı anlamıyor, batı taklitçiliğini ancak teknikte ve pratik hayatta faydalı görüyordu. Ona «Hâce-i evvel (İlk öğretmen)» denilmesinin sebebi de budur.

«İlk öğretmen» unvanını haketmiş olmakla beraber, edebiyatta yenilik taraftarlarını tutmaması Mithat Efendi'nin şöhretine gölge düşürmüştür. Ama faziletli bir insan olduğu için daima haklıyı haklı çıkarırdı. Nitekim «Décadent»lık meselesinde de böyle olmuştur. Servet-i Fünun edebiyatı mensupları hakkında «Décadent'lar (Yozlaşmışlar)» başlığıyle yazdığı yazılarda bu kelimeyi çeşitli şekillerde yorumlayarak onlara hücum etmiş, ama karşılaştığı sert tepki ve yapılan açıklamaları görünce «Bizim Tevfik Fikret, Hüseyin Cahit Beyler gibi değerli gençlere sözümüz yoktur. Bizim sözümüz yeni edebiyat yapıyoruz diye saçmalayanlaradır» diye soldan geri etmiştir.

Siyasî hayatı itibariyie bazı resmî görevlerde bulunmuş, hattâ İkinci Meşrutiyet'ten sonra Darülfünun'a Tarih Felsefesi öğretmeni olmuştu ama, belirli bir görüşü yoktu. Bununla beraber, 1873'te, Namık Kemal'in «Vatan - yahut - Silistre» dramından çıkan sürgüne gönderme olayları sırasında o da Rodos adasına uzaklaştırılmıştı. İlk romanlarını ve piyeslerini orada yazmağa başlamıştır. Ancak Abdülâziz tahttan indirildikten sonra, yani 1876'da İstanbul'a dönebilmiştir. Tercüman-ı Hakikat gazetesini de bundan sonra çıkardı.

Mithat Efendi'nin eserleri, toplam olarak iki yüzü bulur. Bunlar arasında hikâye, roman ve tiyatrodan başka çeşitli konularda tercümeler büyük yer tutar. Evinde kendi yazdığı tiyatroları oynatır, kendisi de bunlarda rol alırdı. Musikiye meraklıydı. Bazı besteleri de vardı ama, bunlar tanınmamıştır. Mithat Efendi, tam anlamıyle kendini yetiştirmiş (Autodidacte) ve ansiklopedik bilgi sahibi bir yazardı. Ancak, yazıları «nükte»den yoksundu.

Hasan Mellâh, Hüseyin Fellâh, Yeryüzünde Bir Melek, Süleyman Musulî, Dürdâne Hanım gibi romanları, 40'dan fazla tercümesi vardır.

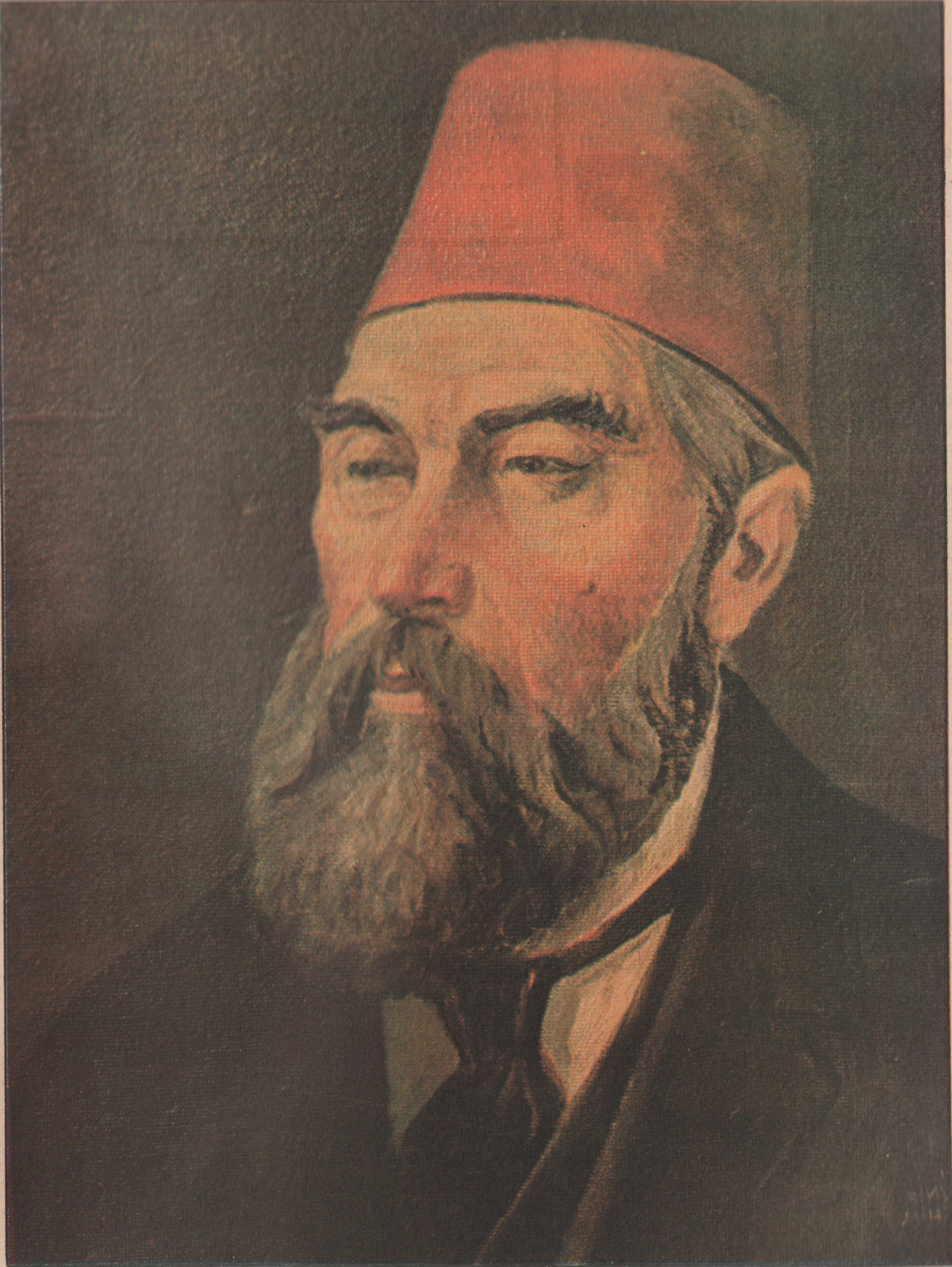

Doğan Kardeş Koleksiyonundan

AHMET MİTHAT EFENDİ

Abdülhak Hâmit Tarhan

1852 — 1937

GEÇEN yüzyılın ortasında doğmuş, bu yüzyılın ortalarına kadar yaşamış şair, sahne şiiri yazarı. Okul öğrenimi yarım kalmış, ama özel şekilde öğrenimini geliştirmiştir. Arapça, Farsça, Fransızca, İngilizce öğrenmiş. Dışişleri görevlerinde bulunmuş, milletvekilliği yapmıştır. İlk eşi Fatma Hanım'ı kaybettikten (1885) sonra yazdığı Makber, ona büyük şöhretini sağladı. Kırkı aşan eserlerinin yarıdan fazlası piyes olarak kaleme alınmıştır.

63

ABDÜLHAK HÂMİT TARHAN, saray hekimbaşısı Abdülhak Molla'dan aldığı ilk okuma zevkinden sonra Farsça'yı babası Tahran'da elçiyken, Fransızca'yı ağabeysi Nasuhi Bey Paris'te elçilik kâtibiyken bir Fransız lisesine giderek, İngilizce'yi de Londra'da elçilik kâtibiyken, yani her yabancı dili kendi ülkesinde öğrenmişti. Brüksel sefiriyken tanıdığı ikinci eşi Lucienne Hanım 1944'te Vakit gazetesinde tefrika edilen hâtıralarında, Hâmit hakkında ilgi çekici bilgiler vermektedir.

Günlük hayatında son derece tertipli ve şık giyinen Hâmit, şiirlerinde hiç de öyle değildir. Zengin kafiyeyle, aruz vezni, onun başlıca tasalarıdır, bir de yüksek duyguları, yüksek düşünceleri tezatlarla ifade etmek. Bunun dışında, şiirlerinde büyük çoğunluğu, sırasında saçma denilecek sözler teşkil eder, ama hayranları bunları dehâ sahiplerinin ıstırap dolu hayatları icabı saymışlardır.

Hayatının önemli bir kısmını yurt dışında geçiren Hâmit, Hindistan'dan Londra'ya kadar birçok şehir ve memleket tanımıştır. Bu sebeple, İstanbuldaki polemiklere hiç katılmamış, Lâstik Sait Bey'e iki mısra ile mukabele ettiği beyitteki ağır hücumu dışında bir şey yazmağa tenezzül etmemiştir.

Humkun zekâya karşı takdiri şöyle dursun
Takrizi bir inayet, tahkiri bir senâdır

Yani ahmak insanların zekâ sahiplerini övmesi bir yana, onlardan ödünç fikir almaları bir lûtuf, hakaretleri ise övgü yerine geçer.

Şinasi ve Namık Kemal'in başlattığı yenilik hareketini, edebiyatta batılılaşmayı, Hâmit büyük ölçüde ileri götürmüş, buna karşılık Shakespeare gibi, Victor Hugo gibi İngiliz ve Fransız şairlerinin taklit derecesinde tesiri altında kalmıştır. Tek bir şiirden ibaret kitap (Makber), oynanmayacağını bilerek ve söyleyerek tiyatroyu bir form diye kabul etmek ve öyle bir çok eser yazmak, Fransızların «vers libre» ve «vers blanc» dedikleri vezinsiz, ya da kafiyesiz mısralarla serbest nazım şeklini kullanmak, kendisinden sonrakilerin gideceği yolları işaret etme bakımından Hâmit'in başlattığı yeniliklerdir. Bunlardan Avrupalı kılık ve kıyafetine ait olan bir tanesi de tek gözlük (monocle) kullanmasıdır.

Tiyatrolarının konularını çoğu zaman Ortaçağ veya İlkçağ Mezopotamya, Türk ve Arap tarihinden almıştır. Trajedi tarzında yazdığı için eserlerindeki kişileri öldürmekten pişmanlık duymuş, bunların ölüm sonrası hayatlarını anlatan «Tayflar Geçidi» ve «Ruhlar» gibi diyaloglar yazmıştır. Hece vezniyle piyes yazmayı ilk defa akıl eden de odur (Nesteren) Ama bunlarda kısım kısım Corneille'in «Le Cid», «Horace», Shakespeare'in «Hamlet» ve «Macbeth», Hugo'nun «Notre-Dame de Paris» gibi eserlerinin tesirine rastlanır.

Büyük şairin tiyatro, şiir, makale ve hâtıra türlerindeki eserlerinin bir kısmı hâlâ kitap halinde yayınlanmamıştır. Özdeyiş ve atasözü niteliğindeki sözleri de çağında çok tutulmuştur. «Bir milletin medeniyet derecesi, kadınların okur - yazarlığından anlaşılır» gibi. Bunlar arasında mizahî olanlar da vardır. Meselâ, çalışırken odasına girilmesine hiç tahammül edemeyen şair, «Sâfiye» isimli hizmetçi bir gün içeri giriverince şöyle demiştir:

Geldi Sâfiye,
Gitti kafiye.

Hâmit'in nükteleri, kibarlığı ve soyluluğu yanında şakacılığı da çağında meşhurdu. Hicivlerinden, eşi Lüsiyen Abdülhak Hâmit bile kurtulamamıştır. Lüsiyen Hanım, Belçikalı olduğu halde ismini yeni Türk harfleriyle yazmaktan hususî bir zevk duyar ve kendisini Hâmit'e son derece bağlı bir Türk kadını gibi hissederdi. Ondan, Fransızca konuşurken bile «Le Bey» diye sözederdi. İşte Abdülhak Hâmit, bu Lüsiyen Hanım'ı tek bir mısra ile hicvetmişti:

«Sensiz de seninle de yaşanmaz»

Lüsiyen Abdülhak Hâmit, 1930'larda yayınlanan «Letres à Abdülhak Hâmit» adlı eserinin kapağına, şairin kendisi hakkındaki taşlamasını, aslıyle beraber koydurtmuştu.

Yeni Türk harfleri kabul edildikten sonra şaire bu konuda fikrini sordukları zaman da «Ne olacak, sonunda kuyruğumuza bir (it) taktılar» sözü çeşitli yorumlara yol açmıştı. Çünkü şair, adını daima «d» ile, «Hâmid» diye yazardı.

En tanınmış eserleri Makber, Eşber, Finten, Tezer, Nesteren, İbn-i Mûsa, Tarık, İlhan, Tarhan ve Hakan'dır.